

Podarjamo vam pesem

pesniški turnir 2021

Zbornik pesmi
drugega polfinala

Založba Pivec

KAZALO

soul <i>Lara Gobec</i>	3
Itaka <i>Zala Intihar</i>	4
Brezimnost <i>Aleš Jelenko</i>	5
Razglednica <i>Dušan Marolt</i>	7
Čistka <i>Maja Milošević Čustić</i>	9
Simulacraceae <i>Franci Novak</i>	10
Avtostop <i>Lado Planko</i>	12
Ars Poetica <i>Andraž Polič</i>	14
Spet grem jest ... <i>Špela Setničar</i>	15
Vse kar še delam <i>Vesna Šare</i>	17
o padanju <i>Zala Vidic</i>	19
Hauptbahnhof <i>Ines Žabkar</i>	21

soul

nebogledi smo
in to je
smisel
ko med dlanmi
držiš aviončke
ki so nekoč
v nekem drugem vesolju
drgetali na drevesih
ni jih bilo strah zime
samo zdelo se je
da bodo padli
na tla
in ob nikogar
več se ne bodo
mogli obregniti

Lara Gobec

Itaka

Kot Odisej se vedno vračam domov- k tebi,
ko mi misli drvijo, vedno drvijo k tebi,
ko se sonce prebudi in me z jutrom objame,
in ura kaže še čisto prezgodaj, se obrnem k tebi,
in se opravičim budilki, da je morala tako zgodaj vstati,
ker bom jaz še kar malo ostala pri tebi,
ko se končno poslovim od postelje, se oblečem
in pogledam in vprašam »ali bo to vseč tebi?«
in po tem v roke vzamem Ostija ali pa Babačiča
in prebiram pesmi, ki so vseč meni in tebi,
ko se obujem in končno odpravim na faks,
kamor že zamujam, malo manj razmišljam o tebi
in končno si lahko prižgem cigareto,
kar ne počnem prevečkrat, ko sem pri tebi,
ker vem da tega ne maraš, faksa pa je zdaj že konec
in misli mi spet zdrvijo k tebi,
ko se kot Odisej vračam domov- k tebi.

Zala Intihar

Brezimnost

»Zunaj besedila ni ničesar.«
(Jacques Derrida, 1930–2004)

bodi kaktus grm bodi
bodi prikriti transseksualec bodi
vse kar drugi ne želijo da si
bodi to tisto bodi
tisto nepremično strašilo
na drugi strani ulice
ki tako zelo bode v oči
da človeka zmrazi
da ga zbode da
se ustavi in razpade da se
na novo sestavi in zlepi
v celoto
nikoli res nikoli
nisem želel postati nekaj
v kar bi me našemili drugi
sam vselej stopim
v sveže blato
vselej in vedno znova
da se naužijem nesnage
in jo razmrcvarim
pod svojimi podplati
pesnik se ne rodi
temveč postane in ostane

le če se osami in razda
če iz sebe iztisne tinto
se povalja po papirju
da ga je potem vsakič manj
da se po vsakem ritualu zoži
in nato
na koncu
pred velikim pokom
zloži
v knjigo

Razglednica

med strategijo razčlovečenja
življenje postaja abstrakcija
ki slabi domišljijo.
črke so izsanjale parole
dogodki se zgoščajo v sta(tis)tiki videoposnetkov
izginjajoča jutranja vznemirjenost
dozoreva v kvadraturi omejenosti.
izvotlena samost nemoči se ubija
zdi se da so za nekaj let odpovedali vsakdanjost
vsaj v notranjosti domov se odpirajo knjige
čeprav smo liki v dokumentarnem filmu
kjer je vsak čas preteklik
vizija prihodnosti pa nostalgичen koncept –
kdo se bo zdaj še zaljubljal
ko obrazi postajajo odveč
neštokrat prelistani albumi fotografij
so kot zaščitene slutnje polnih kozarcev patetike
ustavljeni urini kazalci čakajo namig
da se lahko zamenja baterije
še prah na rečeh je nemotena stalnica
sprijeta na opazkah kot prirojena vraslost
besedni zaklad postaja utrujen
in mi le pri odprtem oknu otipamo zrak.
brati moramo daljše pesmi
da bodo dnevi krajši –

morda bomo spoznali da nam ni treba nič posedovati
tako bo previdnost zgolj nekdanje umiranje po koščkih.
blizu izhoda smo.
vedno blizu.
mi pa bi daleč stran
da nas bo razum nekoč spet
sposoben sestaviti v prirojeno domislico
ki jo bomo
od tam
napisali na razglednico.

Čistka

Že več mesecev živim za zapornico.
Kuhinja se sveti,
ostane le en črn kot,
kamor se zatekajo mamine depresije.

Poskušala sem ga zakriti z vazo,
ni prave oblike,
zato sem jo razbila.

Porodna voda dere čez štedilnik.
Jebemtiš, čiščenja še ni konec.

Tu je torej moja domovina.
Sedi v kotu in čaka,
da jo bo kdo zakril.

Maja Milošević Čustić

Simulacraceae

Na obisku – v kotu stanovanja, v dnevni sobi
stoji visoka sobna rastlina, drevesce s smaragdno

zelenimi listi, s tankim, skrivenčnim deblom.
Nekaj se igra – ali preigrava – v drobni krošnji,

privid ptiča ali obet sonca.

A ko se dotaknem lista, pod blazinicami prstov začutim

dotik platna ali hrapavega papirja.

– *Je to drevesce umetno? Gostiteljica prikima* –

a svetloba lestenca še vedno poskakuje z lista na list
in prosojnosti in sence se še zmeraj razlivajo

v kaskadah po umetni rastlini. Tu ni več rasti, ne venenja,
a listi režejo prostor z zeleno ostrino,

z obiljem lesketov, kot da žarijo močnejše –
se tu veter in svetloba sprehajata

drugače? Je mogoče, da je to le nekakšno bitje,
ki ne raste, a se dviga v prostor? Je namera –

posnemati živo – že znamenje življenja?

A kakšen pogum – poskušati govoriti govorico

drevesa, biti živo v sobi te hiše, kjer ni vetra,
kjer ni prave prsti. Potem grem s prsti

čez negibne liste rastline,
ki ne trepetajo, kot da sem sam le nekaj,

kar je prišlo izpod strojev za izdelavo
pomnoženih oblik, iz skrbno načrtovanih kalupov,

z živimi poenotenimi barvami
za organe, z izsekanimi, lepo oblikovanimi

listi, trdno prišitimi na steblo,
z vanje vrezano kodo jezika, da jih lahko otipajo

roke drugih ljudi.

In zrem s čudenjem in osuplostjo skozi okno,

iz sobe, kjer ni vetra, kjer ni prave prsti,
in poskušam govoriti, ali kričati

iz tega, kar sem –
ko gledam veliko, v vetru dihajoče, poplesujoče

drevo, ki raste na vrtu:
njegove liste, ki se trgajo in padajo,

ki se drobijo in lomijo, ki se množijo
v zvrtničene kupe na tleh

in neustavljivo, divje
trkajo ob šipo.

Franci Novak

Avtostop

Na koncu mesta,
na ovinku, kjer cesta
zavije v pomlad,
stoji in čaka. In gre v napad
z očmi in s slutnjo
(mimo zletijo drevesa v april).
Ali je ona
ali je slika?

Zdaj joka.
Včasih še sama ne ve.
In jo prosim, naj ne joče,
naj bo pridna punči,
pa dobi, kar hoče:
dvajset let lepote,
vsako jutro sonce v sobo,
z vsakim junijem poletje vroče,
staro tisoče pomladi
in z lenobo.
In jeseni šopek zlatih listov
na dvorišče.

Zdaj ne joče več.
Gledam jo, ko se iskri
v šipi, z dolgim nosom
in oglatimi lasmi.

Avto se zasmеje,
frči in trči
v zid
in se od sramote skrči.

Nebo rdi
in rdeče vzplamti večer.

Lado Planko

Ars Poetica

Začeti kot začetnik,
začebeliti besedo v medeno stanje,
cediti abecedo v panje in napeti lok v sanje.
Pozabiti rimo in svobodno leteti ... med zvezde v jasni noči.
Začeti znova: kot zenovski mojster s prazno glavo,
jecljati ponižno in slaviti življenje, eros, hotenje.
Skuhati kavo. Odnesti smeti. Hvala.
Začeti na ti: ti si skrivnost, beseda je most –
pisati pismo na drugo celino – nezacelino,
kot prošnjo za gesto, odgovor, odkritost ...
Prepoznati tišino, zamolčano rano
in izreči bolečino: to peti, peti in goreti.
Čas je zrel: živeti, živeti!

Andraž Polič

Spet grem jest
v kavarno Nuk,
kjer strežeta dve
kuharici,
prva z baročnimi
oblinami
in druga v črni,
nelikani majici.
Opazujem ju
skozi stensko okno,
kako kadita dolge cigarete,
razmišljam o njunem
intimnem življenju.
Še vedno mi ni do hrane,
ne do tega,
da bi jedla sama
razpadle njoke v
smetanovi omaki.
Želim si, da bi me
kdo nahranil
s pokrajinami kruha,
da bi mi globoko
razprl usta
in pljunil vanje.
Še vedno sanjam
o tvoji žlički.

Obvisi nad mano,
kot pot
do tvojega oprsja,
in zdaj se trudim,
da pozabim.
Pogledam kuharici
naenkrat nezadržno blizu,
ne boš več jedla?
Tiho rečem,
hvala.

Špela Setničar

Vse kar še delam

vse kar še delam je
da hodim
jem in hodim
ležem in vstanem
in spet hodim
tu in tam brcnem
uvodnik ob cesti
drugega preskočim
ali pojem
ker jaz hodim
jem in hodim
in nizam
vsakdanje poglede
na neobičajen način
kot meso z marmelado
ali vrtnica v srni
brez cvetov
ali hoja po vodi
ker saj veš
jaz hodim
neprestano
nepremično
brezstično
včasih brezskrbno
drugič globoko sprijeto

s kožo
z lasiščem
z ostanki nečesa rdečega
kar je nekoč
prav tako hodilo
in spalo
in bedelo
spalo in bedelo
v tri krasne
vetrnice
z močjo kraške burje
z barvo morskega dna
na prepihu
hodim in ležim
ležim in hodim
in okoli mene
hodi nihče
z glavo v roki
s telesom drugje
in nekje globoko
ost
ki bi

Vesna Šare

o padanju

marsikaj lahko pade marsikam
ideja na plodna tla
živo srebro pod ničlo
napad pa v vodo

pade lahko tudi marsikdo z marsikje
verjetno z Marsa
če ne ve
da je mogoče pasti v past
ali komu v pest
ali v oči
ali pa kar v naročje

kamor padajo našim bratom punce
ki padajo na finte
in v objeme
nazadnje pa po stopnicah
da padajo mame kar naprej v depresijo
očetom pa pade samo enkrat mrak čez obraz
ker oni niso s hruške padli
in potem padajo batine
jabolka pa nikoli zares daleč od drevesa

zato padajo bratje na kolena
pred oblastjo
ki vsake toliko pade tudi sama

razen tokrat ji to nikakor ne pade na pamet
ker je zaslužkarjem tam zgoraj očitno padla sekira v med
srce pa nam je ničkolikokrat padlo v hlače samo tu spodaj
kjer se pada pod križi preživetja

a četudi padajo kritike in obtožbe in očitki
padajo na gluha ušesa
saj maske ne padejo
vsaj ne tiste prave
samo kakšna zaščitna
da potem še mesece
nanjo pada, pada sneg

Hauptbahnhof

Razmišljam prepočasi
za hitre korake,
za istočasnost prihodov,
odhodov
za kave za s sabo,
nerodne sentimentalnosti,
besede,
vržene čez tire

Portret mesta
pod eno streho

V žepih še vedno nosim
prah iz ulic

Koliko odtisov ustnic
si lahko shraniš
na lica

Koliko domov
imaš lahko naenkrat,
in kdaj nehaš iskati

O jutrišnjem dnevu
mi govori v pretekliku -
izteka se
in jaz z njim

Nebo zardeva,
peroni se praznijo
zvok prekinjene telefonske linije

Ines Žabkar

Podarjamo vam pesem

pesniški turnir

2021

Avtorica projekta

Zora A. Jurič

Koordinator

Nino Flisar

Strokovna žirija

Stanka Hrastelj

Irena Novak Popov

Marcello Potocco

23

Organizator

Založba Pivec

Pesniški turnir 2021 finančno podpira

JAVNA
AGENCIJA ZA
KNJIGO RS

Oblikovanje logotipa

Tovarna vizij

**Mnogi pesniki iz Marpurga danes potujejo na pesniške turnirje
in si je že marsikdo med njimi prislužil zlato rožo,
to je prvo nagrado v imenitnih tujih mestih.**

Zlata Vokač Medic, Marpurgi